

Витиск

Михайль Семенко

Ах, розумієте — нудьга наринула —
Що я не такий, як всі.
Ночі опошлені доля кинула
У парку з серцем наодинці.

Я почував, як мати плакала
У ночі блакитних зим.
Тоді душа моя самотньо капала —
Колу про смуток я розповім?

Ах, розумієте — доля закинула
Мене не в красний Рим.
Нудьга, нудьга на серце ринула
Потоком смертельно злим.

Може, в житті я встигну кинути
Лише витиск в вогкій росі.
Ах, розумієте — не вине серце тиснути,
Бо я не такий, як всі...